

Risale-i Nur: İmam-ı Mübin

Gece yatarken, ertesi sabah evimizin, eşyalarımızın, bedenimizin aynı yerde olup olmayacağına dair bir şüphe yaşamayız. Sonra; “yarın acaba su kaç derecede kaynayacak?”; “elektron, protonu çekecek mi, itecek mi?”; “güneş ne taraftan doğacak?” gibi sorular aklımıza gelmez. Suyun 100 °C’de kaynayacağını, elektronun protonu çekeceğini, güneşin doğudan doğacağını biliriz. “Bilmek” bizim alemimizle olan dostluğumuzda, ona olan tavırlarımızı belirlememizde önemli bir noktadır. Yakınlaşmanın üzerine bina edildiği kavramdır. Tıpkı ne yapıp, ne yapmayacağını bildiğimiz bir hayvanı rahatlıkla okşarken, tanımadığımız bir diğerine yaklaşırken hissettiğiniz tedirginlik halindeki gibi. Bu yüzden insan kaostan hoşlanmaz, ruhun bir belirlilik ve kesinlik arayışı vardır. Aksi durumlarda bir tedirginlik, yabancılaşma, gerginlik yaşanır. Evet bir sonraki gün borsanın kaç puanla kapanacağını, hava durumunu, işyerinizdeki insanların ne renk elbise ile ve hangi ruh halinde geleceğini çok net ve kesin olarak bilemezsiniz. Oysa, fitratınız bilmeyi çok arzu etmektedir. Her şeyin belirgin, net, nerede neyin çıkacağını belli olduğu bir aleme daha yakın hisseder ruh kendini. Düzenli yaşamak, net olmak iç alemimizin ta derinlerinden gelen bir arzudur. Eşyanın temelinde yatan kaos bu yüzden ürkütür bizi. Deprem, felaketler ve ölümlerin alemimize taşıdığı belirsizlik ve bilinmezlikten bu sebeple hiç hoşlanmayız.

Belirsizlikler üzerine kurulu varlık aleminin içinde iken hissettiğimiz korku, vahşet ve tedirginlik, “İmam-ı mübin” ile ancak deva bulur. Biliriz ki, bilindir. Geçmişte bilinmiştir, dolayısı ile gelecekte de bilinecektir. Kur’an-ı Kerim’in “Yaş ve kuru ne varsa ap açık bir kitapta yazılmıştır” hükmü, kainat kitabında gözlenen “nizam ve mizan ve intizam ve tasvir ve tezyin ve imtiyaz” gibi eşyanın yaratılışındaki mesajlarla kuvvet bularak, bizi aleme dost hale getiriyor. Bilmemekten, tanımamaktan kaynaklanacak olan düşmanlık ortadan kalkar. Helezonik, doğru şekilde, eliptik pek çok hareketin cereyan ettiği bir dünyada, her sabah kalktiğinizde odanızı yerinde bulmak, dostlarla tekrar görüşebilmek, güneşi, ayı

tekrar görebilmek büyük bir mutluluk.

İnsanı rahatlatan diğer bir unsur ise “kayıt”. Dağılmış bir odada neyin nerede olduğunun birileri tarafından biliniyor olması ya da kaydının bir yerlerde tutulmuş olması, büyük bir huzur kaynağı. Yerinden oynarsa; “nasıl yerleştiririz!” endişesinin çaresi.

Her sabah kalktığımızda kainatı aynı şekliyle bulmak, insanlık tarihi boyunca, geçirdiğimiz her günde temel unsurları ile hep aynı bir alemde bulunmak, her sabah, saatin her tik takında ve idrak edemediğimiz ince zaman dilimlerinde açılan sayfaların bilindiğini ve ilimle tanzim edildiğini bilmek, çok güzel... Hafızaların, genetik şifrelerin, teyp kasetlerinin, video kasetlerinin işaret ettiği “kayıt” hakikati, her şeyin kaydının tutuluyor. Olduğunu bilmek ve tümevarımla ulaştığımız “Levh-i Mahfuz.” Bütünün kaydedildiği levha. “İmam-ı Mübin” ya da “Levh-i Mahfuz” ilim ve emr-i ilahinin bir unvanı olan düsturlar. Bu düsturların varlığını bilmek çok güzel. Yoksa, her an dağılmaya meyilli zerrelere üzerinde kurulmuş bir kainatta yaşamak, cehennemî bir azap vermez miydi?